

TABU

ACZÉL GÉZA

a 70 éves bori imrének szeretettel

az ősnövényzet vastag leveleiről lassan csöppekké gömbölyödött a pára s a halkán szétnyíló ágak között vészjóslóan villogtak tüzes tekintetek két tarkára kikent harcos lassított felvételen sompolygott közelebb színes bőrökkel díszített nyilaikat a főnyen villogó tárgyra feszítve járásuk puha volt mint a gepárdé szemük sarkából adták a riadt jeleket az elliptikusra csiszolt ismeretlen kőtől néhány lépésnyire megálltak orrcimpájuk kitégült nyakizmuk feszült és beleszimatoltak a meleg levegőbe elbizonytalanodtak a kő nem mozdult csak törésvonalaikon villant a fény melynek sugarában foszforeszkálni kezdett néhány lusta fekete bogár a csönd már elviselhetetlen volt csak az őserdő felől szitált a trópusi nedv az öregebb harcos hirtelen kifeszítette mellét egyik kezét az ég felé fúrta a másikban leengedett nyilával hatalmasakat körözve bődületeset ordított iszonyú ritmust váltott a táj százával csapódtak szét az emeletnyi lapuk s a füstölgő réseken számolatlan tódultak elő a megbokrosodott férfiak hosszú dárdáik fekete záporként kaszabolták össze a nehézkedő teret inas lábaik egymásra találó dallamára imbolygásba kezdett a folyópart ügyesen taposva a fáradt homokot a kultikus ringás laza alakzatot vett az emberlánc elliptikussá vált mint a kő s kígyóként a víz felé tekergett ucsacsu ucsacsu üvöltötte hirtelen csípőből közülük a legmagasabb ezek pedig révülten remegtetni kezdték zebrásan rikoztató felsőtestüket a fák közül lassán megereszkedett emléjű asszonyok lopakodtak elő lábaik közül megszeppenve pislogtak a fölbolydulás felé gyerekseregek valahonnan dobok kerültek nyikorgó keréplők jó hangú fák csattogtatása és állt a bizalmatlan ünnep mivel a kőhöz azért nem közeledett senki csak szemük sarkából követték s kedélyük rá-ráborult mint az alkony

felfüstölögtek hát az első harci tüzek a máglyák kormosan énekeltek
tele lett a folyópart ferde árnyakkal a víz apró csillagokat szikrázott
talán a lendület is alábbhagyott már mikor mormogás futott át a tömegben
a sorok áhítattal szétnyíltak mint trópusi lótoszok nehéz szirmai
s pompázatos tollai alól fenségesen rezzenetlenül közeledett a nagyfőnök
nem tekintett semerre karikásan kifestett szemét bódultan a kőre szegezve
varázsigéket mormolt mint ki sátánt űz s megsuhogtatta gazdag bőrdíszait
némaságba feledkeztek a trópusok mindenki döbbsen csodára várt
a bozótban már a harcosok helyén ott parázslottak a vadállatok szemei
elment egészen a kőig lehajolt mögötte felszikráztak az izgatott fáklyák
fehér haja delejesen vibrált a parányi fényben s betűzgetni kezdte
a messziről jött üzenetet a nagy hegyekből jött egyetlen írástudó
a–vant–gárd

Köszöntőt mond a Magyar Tanszék harmincadik évfordulóján 1989-ben